

У мене завжди було бажання дарувати людям радість

Сергій Степанюк, керівник відділу комунікації Церкви АСД в Україні, ведучий телепроекту «Друге дихання».

Хто ви за фахом?

Я закінчив Житомирський національний агроекологічний університет. Я бухгалтер-економіст, але жодного дня не працював за фахом.

Коли ще навчався в університеті, прийшов до церкви, пізніше став керівником молоді у Житомирі та по області.

Після навчання мене запросили на пасторське служіння. Зі студентської лавки пішов на служіння, коли був ще не одружений, але через рік одружився.

Служіння почав з міста Радомишль Житомирської області. Потім мене перевели до Вінниці у другу громаду. Згодом запросили на служіння керівника молоді Київської конференції. Я служив пастором і заочно закінчував богословський інститут.

Чому ви вибрали агроекологічний, а не інститут культури чи театральний?

Так, мені всі пророчили театральний напрямок, але це були дев'яності роки, коли не так просто можна було вступити вчитися туди, куди хотів.

Відразу після школи я вступав до військового інституту, куди я мав вступити 100%, але чомусь не пройшов за конкурсом, не вистачило балів. Думаю, що вже тоді у Бога був на мене Свій план.

Мій батько економіст, хороший фахівець, порадив поступати у цьому напрямку. Я пішов на підготовче відділення, і тоді

пройшов до університету.

А ким ви хотіли бути у дитинстві?

Як би це не звучало смішно, але в дитинстві я мріяв бути клоуном, бо розумів, що клоун – це той, хто несе людям радість. Мені було приємно, коли людям навколо весело, цікаво, коли люди мають гарний настрій, і ти їм у цьому допомагаєш. Я хотів дарувати людям таку радість.

В дитинстві з заздністю дивився на тих людей, які були душею компанії, бо всі навколо них були щасливі. Знав, що циркова діяльність клоунів – не тільки смішити людей, вони повинні вміти все, що вміють робити інші працівники цирку, але набагато краще.

Коли вже був пастором, якось виникла думка, що було б добре, якби у нас був свій телеканал, щоб спробувати себе телеведучим, щоб приносити людям радість. Мені завжди подобалося бути ведучим, працювати на сцені перед великою аудиторією.

Зараз я керівник відділу комунікації в Українській уніонній конференції Церкви адвентистів сьомого дня. Роботи вистачає. Але телевізійна діяльність приносить мені віддушину, я там не працюю, це не приносить мені додаткових коштів. Це моє улюблене хобі.

Талановита людина талановита у всьому. Ви вмієте співати?

Не згоден що у всьому. Бог дарує кожному свої таланти. В школі мене до хору не взяли, хоч я і хотів. Але хоровавому колективу завжди була потрібна людина, яка грає роль Діда Мороза чи інших персонажів. Коли став віруючим і почав ходити до церкви, мене почали залучати до співу.

Ви пишете вірші?

Писав. Моя творча діяльність в якійсь мірі почалася з цього. Багато людей починають писати вірші, коли закохуються. Подібне

було і в мене, коли був студентом. Але я подумав: «Чому би не спробувати вірші, які б були корисні, щоб не просто писати, ховати їх і нікому не показувати».

Мій двоюрідний брат, який і розказав мені про Бога і привів в церкву, поділився якимось зі мною двома історіями, які мені запали у серце. Це були історії з певним висновком. І я ці історії поклав на вірші. Так з'явився мій перший вірш «Рождественский подарок», в якому показано, що кожен дарує те, що має. Висновок, що Ісус дарує нам Свою любов, а ми не цінуємо це і не ділимося нею з навколишніми.

Потім вийшла моя невеличка збірка віршів, їх там всього сім, таких собі віршів-історій. Коли перейшов на пасторське служіння, перестав писати вірші, творчість направив у інший напрямок.

Виданням займався мій брат, який живе у Росії, спочатку видав як «самиздат». Потім видавництво «Источник жизни» зацікавилось цією збіркою, тож видали її вже офіційно. Було кілька накладів, вони розходяться як місіонерська література.

З віршами для мене був досвід від Бога. Коли почав їх писати, а був ще студентом, тільки почав ходити до церкви, побачив, що людям подобається, мене почали хвалити, говорили, що гарний поет.

Коли я зрозумів, що мені це подобається, мене це засмутило, бо я прагнув прославити Бога, а не себе. Тоді я поставив собі таку умову, що завжди, де б не виступав, буду розповідати тільки один вірш, не більше. Помітив, що якщо розповідаєш один вірш, люди звертають увагу на те, що там написано. Якщо читаєш кілька віршів, люди звертають увагу на тебе.

Мета цих віршів інша – пояснити людям певні істини. Так собі постановив і старався так робити. Вірші знав напам'ять, сотні разів їх розказував.

Якось мене запросили на одну євангельську програму як

християнського поета, прочитав на початку один вірш. Пастор почав просити щоб розказав ще, бо людям подобається. Роз'яснювати, чому я не хочу не було часу, і я погодився.

Виходжу на сцену розказувати ще один вірш, який знав напам'ять, розказую перший стовпчик, половину другого... і розумію, що пусто, нічого не пам'ятаю, ніяких підказок з собою не мав. Починаю спочатку, доходжу до цього місця і знову пусто, я не знаю, що далі. Стою на сцені, соромно.

Розумію, що Господь хотів мені цим показати. Дякую Богу, що вийшов з цієї ситуації, розказав інший. Бог показав, що він мене використовує для прославлення Його Імені, Він мене підтримав, щоб показати, що це не моє, а Його. Я тільки інструмент в Його Руках.

Вірші можна прочитати на сайті
<https://stepstohope.in.ua/stihi/>

Як ви вирішили видавати газету «Флешка»?

Коли я був ще пастором у Вінниці, мені подобалося молодіжне служіння. З молоддю завжди приємно працювати. Йшов 2007 рік. На той час у нашій церкві не було ніяких молодіжних видань, мало літератури для молоді.

У мене з'явилася ідея створити молодіжну газету, яка б була місіонерською, яку б читала церковна молодь і дарувала друзям. Щоб її випустити, потрібна команда, кошти, а у мене не було ні того, ні того.

Цікавий досвід з цього приводу. Якось у церкві на молодіжній зустрічі поділився, що хочу зробити газету, а грошей немає. Порахував, що на перший чорно-білий випуск накладом 200 примірників, треба 150 гривень.

Одна дівчина, яка була на цій зустрічі, наступного дня знайшла на вулиці 150 гривень. Їй сподобалася моя ідея, вона думала, як допомогти, і тут знайшла гроші, принесла їх мені. Я

зрозумів, що я на правильному шляху.

Потім я поділився ще з одним молодим членом церкви, він сказав: «Давай зробимо її кольоровою, і не 200, а 2 000 примірників. Я тобі дам гроші на це». Так він став першим спонсором, який допоміг випустити перший випуск.

На той час мене запросили на служіння до Києва. Для першого випуску довелося самому вивчити комп'ютерні програми, якими треба було верстати газету. У вересні 2007 року вийшов перший випуск «Флешки» у Києві.

Потім я почав шукати команду серед молоді. Ще другий випуск сам верстав, а третій вже з командою. Газета розвивалася, займався підбором матеріалу, щось писав сам, щось брав в інтернеті, щось писали мої друзі.

Тираж газети збільшувався, я був головним редактором, займався друком, розсилав по Україні. Коли почав працювати в УУК, цю газету передав у видавництво «Джерело життя», яке продовжує її видавати. Вже років п'ять я газетою не займаюся.

Який проект ще був у вашій християнській творчості?

В свій час, коли не було нашого онлайн радіо, у мене виникла ідея створити християнське радіо. Так з'явилося інтернет-радіо «Точка». Для цього не потрібні були якісь додаткові кошти, просто багато часу.

Багато молоді слухало це радіо. В ефірі звучало багато духовних програм. Мені свої програми дали студії «Три ангела», «Голос надії», якісь програми записували на той час, але вони не були постійно в ефірі.

На радіо було багато аудіо-книг, проповідей, воно мало багато постійних радіослухачів. П'ять років підряд щовечора я програмував ефір на наступний день.

Коли радіо «Голос надії» почало розвиватися, вони вже теж планували вийти в радіо ефір, починаючи з інтернету. Тоді я

запропонував, щоб радіо «Точка» стала платформою для нього, щоб їм не починати з нуля, а забрати моїх слухачів, а надалі працювати під своїм брендом. Ми домовилися про злиття цих двох станцій, і ще довгий час радіо «Голос надії» мовило на інтернет-хвилях християнського радіо «Точка».

Ви завжди посміхаєтеся. По життю ви оптиміст чи це сценічний образ?

Роль грати треба у театрі, а якщо ти будеш грати роль на телебаченні, ти будеш не цікавим, фальшивим. Дуже важливо, особливо на християнському телебаченні, бути таким, яким ти є насправді. Я не граю роль.

Так, по житті я оптиміст, за темпераментом більше сангвінік, змішаний з холериком. В мене також бувають моменти суму, депресивного стану, як і у кожної людини. Інколи моя відкритість мені заважає, тому що бувають моменти, коли треба змовчати, сказати щось інше.

Що це за молодіжний рух Upstream і як він пов'язаний з вашим служінням?

У 2011 році пастор Гліб Лобанов, тоді він ще був студентом, звернувся до мене як до керівника молоді Києва і запропонував цікавий проект. Мені він сподобався і ми вирішили його втілити у життя. Ми зібрали сім активних молодих людей, жартома ми себе називали «велика сімка».

Майже рік зустрічалися щосередини, продумуючи, прописуючи цей проект. Тоді ж і народилася назва «Upstream», що означає з англійської «проти течії».

Вийшло так, що 11.11.2011 року ми запустили цей проект. Це була велика шестиденна молодіжна програма, для якої найняли зал в одному з університетів Києва. Молодь, яка приходила на ці зустрічі, запросили у клуби по інтересам. Для цього найняли спеціальне приміщення, де щодня проходили клуби різних напрямків: англійська, фото, відео клуб, дискусійний, клуб

футболу, воркауту, хенд-мейд, театральний. Кожен день був виділений на окремий клуб. Приходила наша адвентистська молодь і їх невірючі друзі. Навіть двоє прийняли хрещення.

У 2013 році мене перевели до УУК, і це служіння я передав Олегу Бокову. Він трохи змінив напрямок роботи цього молодіжного руху, і тепер розвиває його на базі 24 громади міста Києва.

Ви – пастор молоді. Як в наш час повернути молодь до церкви?

Найголовніше – ми маємо стати їм друзями. А щоб стати друзями, маємо зрозуміти, чим вони живуть, а це ми не розуміємо. Ми не розуміємо їх музики, їх книжок, прагнень, проблем. Ми забули, що, коли були молодими, також відрізнялися від батьків. Молодь того часу і теперішня – зовсім різні люди, але проблеми, переживання, спокуси, завжди однакові.

Зараз молодь живе у іншому світі, ми цей світ не розуміємо, часто засуджуємо те, що не варто засуджувати. Треба зрозуміти, чому вони так роблять, а тоді спробувати з ними розмовляти. Дуже важливо бути з ними друзями. Коли вони бачать у нас дядю чи тьотю, які сваряться, що вони не так одягнуті, не те зробили, у церкві вони не залишаться.

Старша молодь – це покоління Y, а ще є молодше покоління Z. Вони по-іншому ставляться до всього. Якщо я з покоління X, для мене дуже важлива стабільність, люди мого віку беруться за якусь роботу і будуть працювати навіть і без зарплатні, адже їм потрібна стабільність. Покоління Z прийшли на роботу, їм не сподобалося – пішли далі.

Так само і у церкві. Вони приходять у церкву, якщо їм там не комфортно, вони підуть далі. Дуже важливо будувати з ними стосунки.

Звичайно, віра кожної людини повинна будуватися не стільки на емоціях чи комфорті, а на істинах, які викладені у Біблії. Але для того, щоб довести ці істини, щоб вони закарбувалися у

серцях молоді, нам потрібно з ними будувати стосунки.

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block;  
width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;"  
class="mce_SELRES_start"></span>
```

Питання – Алла Шумило